

четене на мисли, хипнотизиране на публиката и пр.

В следната минута Владко е при масата на двамата. Той се кланя усмихнат, трогателно внимателен и услужлив, представя се и в две думи разказва своята история. Нарича се скромно „артист в оставка“, иска да ги черпи, той е домакин тука, те — негови гости, не бива да се стесняват.

Мъжът отговаря накъсо и беззвучно, почти без да отваря устата си, само очите му блясват набързо с любопитен израз. Сега домакиният узнава, че двойката е само пътом тука—чакат автобуса за града. Там вече имат ангажиран салон за утре вечер. Пристигат от съседното село, дето преди два дни е имало голям местен събор.

— Ами мис Кет няма ли да хапне?

Вмясто нея се обажда мъжът:

— Тя се храни само веднаж на ден.

— А! Затова е така... нежничка! — с възторжено умиление казва Владко и погледът му не се откъсва от сивосините отсъстващи очи и от тия восъчни пръсти, които оправят уморено забрадката.

— Чакайте!... Кого ми напомня? ... Кого ми напомня?.. — свива очи момъкът и сипкавият глас мелодично се проточва.